

τοῦ καραβίου, ἔγραψεν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν στρατηγόν, διαλαμβάνουσαν, ὅτι δὲν ἤθελαν ὑπακούσειν οὔτε πλοίαρχον οὔτε ἄλλον κανένα εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν γενναίως νὰ ὑπερασπισθῶσιν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, ἐκζητῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν μόνος, καὶ ἔρωστροφεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς ἀνύκτα, ὅτε ὁ

ἔειπεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑθνικῶν, ὅτι εἰς τὸ παλάτιον Ἀπελπισθεὶς ἤδη ὄντινὰ φέρουσαν εἰς τὸν πλοῖον, ἔδωκεν τὴν μὴ μοῦ δαγκάσωσι τὸν εἰς τὸν πατέρα. Ἄλλαι ἐγρύλλισαν ὀλόγυρά μου, ἀπὸ μέσα θορυβήσαντες διάφοροι ἄνδρες ἐνοπιοὶ πάντοτε σπανίως ἐπερνούσε μία νύξ καὶ νὰ μὴ εἰς ὄλωσιν ἢ θανατώσῃσι τινὰς αὐτῶν. Μιὰ νύκτα ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς μου ἐπιστρέψας δὲ παρευθῆς, ἴδα δυο μεγάλα γαλανὰ ὀμμάτια, κυττάζοντά με εἰς τὰ σκοτεινά. Ἐφώνησα τὸν δοῦλόν μου νὰ φέρῃ φῶς· εἶρηκα δὲ ὕαιναν στέκουσαν εἰς τὸ κεφαλοκράββατον μὲ δύο τρία μεγάλα δεμάτια κηρῶν εἰς τὸ στόμα, — παρὰ τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο νὰ μὴν ἐπιθυμῇ τίποτε ἄλλο. Χωρὶς νὰ φοβηθῶ, τὴν ἐκτύπησα μὲ λόγχην ὅσον ἠδυνάμην πλησιέστερον τῆς καρδίας. Πρὶν τούτου, δὲν εἶχε δεῖξειν σημεῖόν τι ἀγριότητος· ἀλλ' αἰσθανθεῖσα τὴν πληγὴν, ἐρύπησε τοὺς κηροὺς, κ' ἐπροσπάθησε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τοῦ κονταρίου διὰ νὰ φθάσῃ πρὸς ἐμὲ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σύρω πιστόλαν ἀπὸ τὴν ζώνην μου, καὶ νὰ τὴν ῥήξω κατ' αὐτῆς, σχεδὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς ἐσχίσεν ὁ δοῦλός μου τὴν κεφαλὴν μὲ πέλεκυν. Εἰς ἓνα λόγον, αἱ ὕαιναι ἦσαν τὸ βάσανον τῆς ζωῆς μας, ὁ φόβος τῶν νυκτερινῶν μας περιπάτων, καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἡμιόνων καὶ ὄνων μας.

Ἡ ὕαινα δὲν ὑπερβαίνει μὲγάλον σκύλον κατὰ τὸ ἀνάστημα· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ τράχηλος ἔχουν μὲγάλην παχύτητα, καὶ ἰσχὴν τρομεράν. Δὲν φοβεῖται νὰ πολεμῆσῃ ζῶον ὅποιονδῆποτε, ἀντιστέκεται δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λέοντα. Τὸ ἐπένδυμά της σύγκειται ἀπὸ μακρὰς ἀδράς τρίχας, αἵτινες σχηματίζουσι χαιτὴν πίπτουσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους εἰς τὰ νῶτα· τὰ μιλρόσθια της εἶναι ὑψηλότερα τῶν ὀπισθίων· ὅθεν καὶ περιπατεῖ ἀδεξιῶς· ἐμπορεῖ, μ' ὄλον τοῦτο, νὰ τρέξῃ γρηγορότατα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ὁ ΠΑΙΝΙΟΣ παρέβαλε ποταμὸν μὲ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Οὐδέποτε μὲν ἀνέγνωσα τὸ χωρίον αὐτὸ εἰς τὰ συγγράμματά του, ἑκατοντάκις ὁμοίως ἐθαύμασα διὰ τὴν ὁμοιότητα, μάλιστα δὲ ὁσάκις ἔτυχα εἰς ὄρεινους τόπους. Ὁ ποταμὸς, μικρὸς καὶ καθαρὸς τὴν ἀρχὴν, ἐξέρχεται ἀπὸ βράχους, πίπτει εἰς βαθείας φάραγγας,

τὴν νύκτα ἐκείνην εἰδεῖται δι' ἀγρίας ἔκατα τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν ἔσθον τὸ ἀκαλλιόγητον πρὸς τὴν βασιλεῦσαν τὴν νηπιακὴν ταύτην ἔκαστος ἀπὸ τῆν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ φαντασιῶδες τῆς νεολαίας πνεῦμα, — εἶναι ὁραῖος μᾶλλον παρὰ ὀφελίμος. Ὅταν δ' ἐνωθῶσι τὰ διάφορα ποτάμια ἢ ῥυάκια, καὶ καταβῶσιν εἰς τὴν πεδιάδα, γίνεται βραδυκίνητος ἔ μεγαλοπρεπὴς, στρέφει μηχανάς, ποτίζει λιμῶνας, καὶ βαστάζει πλοῖα ὑπερήφανα· εἰς τὴν ὄριμον ταύτην κατάστασιν εἶναι βαθύς, δυνατὸς, ἔ χρήσιμος. Ῥέων πρὸς τὴν θάλασσαν, χάνει βαθμηδὸν τὴν ὄριμν καὶ κίνησιν αὐτοῦ, καὶ, τέλος, γίνεται ἀφαντος, μινυόμενος μὲ τὴν κραταίην ἄβυσσον τῶν ὑδάτων.

Ἡ δὲ δύνατό τις νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μεταφορὰν ἐτι περαιτέρω, καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι καταρχὰς, ὁπότε βροντᾷ καὶ ἀφρίζει καὶ θολώνει, ὁμοιάζει τὸν νεανικὸν νοῦν, τὸν ἀπὸ κινδυνώδη πάθηταρασσόμενον. Τὴν δ' ἐπιρροὴν λίμνης, ὅπου εἰσρέον γαλημιᾶ καὶ καθαρίζεται τὸ θολωμένον ὕδωρ, δύναται τις νὰ παραβάλλῃ μὲ τὸ τοῦ λογικοῦ ἀποτέλεσμα εἰς ὄριμωτέραν ἡλικίαν, ὁπότε ὁ ἡσυχος, βαθύς, ψυχρὸς, καὶ ἀπαθὴς νοῦς ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν θέρμην, τὰς ταραχὰς, τὰς φουσαλίδας, τὸν θόρυβον, καὶ τὸν ἀφρόν τε. Πρὸ πάντων δὲ, τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, αἵτινες κυρίως ἀνήκουν εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, καὶ τὰ εἰς τὸν ὠκεανὸν τέλη του, ἐμποροῦμεν νὰ τὰ στοχαζώμεθα ὡς εἰκοτίζοντα τὴν θεῖαν ἀρχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄπειρον καὶ Ἄιδιον Νοῦν, ὅθεν κατὰ πρῶτον ἐξῆλθε.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ παρατήρησιν τοῦ καλλιτέρου ἱατροῦ, τὴν ἐπιμελείαν καὶ ἀγρυπνίαν τῆς καλητέρας τροφοῦ, καὶ τὴν τρυφερότητα καὶ ὑπομονὴν τῆς καλητέρας μητρὸς.

Ὁ ΔΡΟΜΟΣ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι πλήρης ἀπὸ ληστὰς, διότι ὅλοι οἱ περιπατοῦντες εἰς αὐτὸν φέρουν πλοῦτη, τὰ ὁποῖα ὁ διάβολος ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἀρπάσῃ.

ἌΓΓΛΟΣ τις ἐμέτρησε τὸ ὕψος τῶν κυμάτων εἰς τὰς πλέον τρομεράς ἀνεμοζάλας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν ἀνέβησαν πλέον παρὰ ἐννέα πήχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΚΑΘΩΣ ὁ νοῦς πρέπει νὰ κυβερνᾷ τὰς χεῖρας, οὕτω εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὁ νοῦμων πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸν ἐργάτην.